

POSTANOWIENIE

11 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 11 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B.W.

przeciwko P. spółce akcyjnej w C.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej B.W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z 22 marca 2023 r., V Ga 6/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego powoda, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód B.W. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem powoda, zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i 382 k.p.c., ponieważ Sąd Okręgowy nie rozpoznał wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji. Zaskarżone orzeczenie narusza także art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c., jak również art. 65 § 2 k.c., ponieważ Sąd oparł się na postanowieniach umowy, które w sposób dorozumiany nie były przestrzegane.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku nie pozwalała uznać, aby sytuacja taka miała miejsce w sprawie rozstrzygniętej zaskarżonym wyrokiem.

Podstawowa przyczyna oddalenia powództwa przez Sąd Rejonowy sytuowała się w sferze ustaleń faktycznych. Sąd zważył w szczególności, że wobec braku protokołu częściowego odbioru robót i rozbieżnych zeznań świadków niemożliwe było ustalenie zakresu, w jakim powód wykonał sporne prace i prawidłowości tych prac. Konsekwencjami tego stanu rzeczy Sąd obciążył powoda, co odpowiadało ogólnej regule wynikającej z art. 6 k.c.

Oddalając apelację Sąd Okręgowy podzielił dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, a w konsekwencji także ustalenia faktyczne, uznając wywody apelacji w tej materii za polemikę sprowadzającą się do przedstawienia własnego obrazu zdarzeń. W rezultacie zaaprobował również ocenę prawną Sądu Rejonowego.

W tym kontekście uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego, mimo swojej zwięzłości, poddawało się kontroli kasacyjnej, a tym samym zarzuty co do sposobu jego sporządzenia nie mogły uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2022 r., II CSKP 1506/22 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 803/22).

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przekonywały także dalsze wywody wniosku, które – w powiązaniu z zarzutami skargi, w tym zwłaszcza zarzutem naruszenia art. 233 k.p.c. – zmierzały w istocie do zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sądy *meriti*, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (*arg. ex art. 398³ § 3 w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.*).

Odmienne stanowiska nie uzasadniała akcentowana przez powoda kwestia wykładni umowy, ponieważ jakkolwiek Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na brak protokołów częściowego odbioru, to zasadnicze znaczenie przyznał niemożności ustalenia – na podstawie dostępnego materiału procesowego – zakresu, w jakim powód zrealizował roboty i ich jakości. Ocena tego stanowiska, zaaprobowanego przez Sąd Okręgowy, lokuje się poza granicami kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

r.g.

